

ZIELEPIJN

Als afscheid nemen van een geliefd dier pijn doet

*Aan mijn zielekind Balou,
een inspiratie met haar leven, een inspiratie met haar dood.*

*Aan iedereen wiens zielekind deze aarde verliet,
Je liefde is eeuwig, niet je verdriet.*

Chantal Greeve

OVERZICHT

VOOR DE WOORDEN

Afscheid van een geliefd dier	9
Inspiratie voor een gebroken hart	18

VAARWEL MIJN ZIELEKIND

Onvoorbereid	28
Omstandigheden	29
De zielekeuze van je dier	39
Tekenen, signalen en synchroniciteiten	45
Afscheid nemen	49
Praktische schikkingen	59
Kinderen, ouderen en dieren	73

DE WERELD DRAAIT VERDER, JOUW WERELD STAAT STIL

Het huis is leeg en stil	91
De stille hoop	93
Mogelijke verschijnselen	95
Dierbare spulletjes	99
De donkere periode	101
Alles weer de eerste keer	119
Begrip en onbegrip	122
Van herinneringen tot heling	131
Andere dieren	137

ER IS LEVEN NAAST DE DOOD

Verandering en groei	148
Sleutels tot transformatie	151
Zoeken naar zingeving	165
Zieleleven	171

BALOU

NA DE WOORDEN

Zielepijn	208
Lessen in Zielesliefde	211
Zielezijn	221

WOORDEN VAN DANK

BOEKEN, FOTO'S, ILLUSTRATIES & INSPIRATIES

TOT ALTIJD

“Ricky, je mag nu gaan...”

“Helaas hebben wij onze lieve Heilige Birmaan moeten laten inslapen na veertien jaar. Hij is als katten bij ons gekomen en was een zeer bijzondere poes, met name voor de kinderen en vooral de oudste. Hij lag bij ze als ze ziek waren en heeft de oudste door nare perioden heen geholpen zoals o.a. de scheiding.

Samen hebben we hem naar de dierenarts gebracht, samen zijn we er bij gebleven. Mijn dochter heeft hem naar binnen gedragen en levenloos weer mee naar huis genomen... en zoals je begrijpt nu erg verdrietig... De kat was er al voordat de kinderen waren geboren.

Hij leeft nog elke dag in haar/ons voort ook omdat het nog maar zo kort geleden is... Het gemis is enorm ...

Ricky was al oud vooral voor een Heilige Birmaan en de laatste tijd liep hij wat raar met zijn achterkant. Stijlage maakten we er maar van, want verder mankeerde hem niks. Maar afgelopen week was hij toch anders, kwam ons niet meer begroeten. Ik zag dat hij bijna niet meer at en dronk. Zo raak ik met mijn dochter in gesprek over het feit dat het bij mensen soms zo is dat ze wachten op een soort van toestemming om te mogen gaan. En dat Ricky ook al erg oud is...

In een opwelling pak ik zijn kopje vast en zeg tegen hem: “Ricky, als het voor jou tijd is om te gaan dan moet je niet voor ons blijven dan moet je gaan”. Daarna loop ik naar boven en mijn dochter zegt in die tussentijd ook tegen de poes dat als hij niet meer kan, hij mag gaan. Hierna loopt ze naar de keuken. De poes loopt haar achterna geeft haar een paar kopjes waarna ze hem oppakt. Ineens spring hij uit haar armen en valt op de grond waarna hij zijn achterkant niet meer overeind krijgt. Hij heeft pijn. We besluiten gelijk de dierenarts te bellen. Dit alles gebeurt in minder dan tien minuten.

Wij vinden dit heel bijzonder. Ricky was al een paar dagen niet meer fit en op het moment dat wij beiden een soort van toestemming gaven, begaf hij het bijna binnen vijf minuten.

We zijn niet meer van zijn zijde geweken, want dat vond hij niet prettig. Hij is heel rustig ingeslapen door een spuitje. Geen tegenstribbelen bij de dierenarts (iets wat anders wel gebeurde). Hij bleek al aan het uitdrogen te zijn. Hij was gewoon oud en helemaal op denk ik....

We hebben hem een mooie ‘grafje’ gegeven in de tuin waar we hem elke dag kunnen zien, begraven in de badjas van mijn dochter waar hij altijd in mocht liggen als hij alleen was. “

Ria

Ricky
2 april 1995 – 5 juli 2009

“Afscheid?”

*“In haar korte leven was ze mijn leermeesteres.
Veel heb ik van haar mogen leren en daardoor diepere inzichten
gekregen in het leven zoals dit zich op aarde afspeelt.
Na het verwerken van het verdriet heb ik mogen inzien dat haar leven compleet was.
Nu heb ik mogen ervaren dat ze nog steeds in bepaalde lagen in mijn ziel aanwezig is.
En daarom vraag ik mij af: “Is er een afscheid?”
Mijn antwoord is nee.
Immers ik bemerk haar nog elke dag in mijzelf.
Maar ook buiten in de natuur, daar is zij in alles aanwezig.
En die waarneming geeft weer het inzicht dat liefde de dood overstijgt.”*

Jan Timmermans

Yuki

26 maart 2002 - 6 april 2005

Lieve Tommy
wij blijven altijd
van je houden
* 1986
† 12-2-2003

"Ga niet huilen bij mijn graf.

Ik ben niet daar.

Ik slaap niet.

Ik ben duizend waaiende winden.

Ik ben de diamantglinsters in de sneeuw.

Ik ben het zonlicht op het gerijpte graan.

Ik ben de zachte herfstregen.

*Wanneer je ontwaakt bij het ochtendgloren,
ben ik de opstijgende zwerm stille vogels in cirkelvlocht.*

Ik ben de zachte sterren die 's nachts schijnen.

Ga niet huilen bij mijn graf.

Ik ben niet daar.

Ik ben niet gestorven."

Anoniem

“Een jaar zonder jou...”

S
E
P
P
E

10 november
2006 - 2007

In iedere herinnering
van de laatste 11 jaar ben jij erbij,
reeds 1 jaar liefste Seppedoes...
mis ik je héél erg hier aan mijn zij!

Als kleuter wist ik al haarfijn
Dat jij in mijn leven zou komen
Ik dacht al aan jou, al was ik heel klein
Jij was de hond van mijn dromen.

Ik moest nog wat jaartjes verder vooruit
Tot op een dag ik naar Antwerpen ging
Ik viel daar meteen op je lieflijke snuit
Je was een allerliefst ding.

Een naam had ik lang al bedacht
Die had ik voor jou bewaard in mijn hoofd
“Seppe”, het was precies zoals verwacht
Jij werd de hond, die ik mezelf had beloofd.

Die maandag in mei veranderde mijn leven
Het geluk op 4 pootjes woonde nu bij mij
En samen zouden we heel veel beleven
Jou te mogen hebben maakte mij zo blij.

Wij maakten lange wandelingen
Waar ik naartoe ging nam ik je mee
We deden leuke en gekke dingen
En leefden het leven heel tevree.

De tijd verstreek, je werd al een beetje oud
Maar je was altijd aan mijn zij
Je vacht had de kleur van goud
Er bestond geen lievere hond dan jij.

Toen kwam je naar me toe op een morgen
Je zat niet zo lekker in je vel
Een nierziekte baarde ons veel zorgen
En de achteruitgang ging heel snel.

Op 20 november, moest ik je laten gaan
En met jou mee ging een stuk van mij zelf
Maar vaak zie ik jou in gedachten nog staan.
Als kleine pup tot een prachtige hond van bijna 11.

Daar boven bij de regenboog daar zie ik jou toch weer?
Ik weet het heel beslist, zo zal het zijn
De dankbare herinnering, keer op keer
Maar het gemis doet onnoemelijk veel pijn..

Bedankt voor de jaren die je mij hebt gegeven
Bedankt voor je vriendschap, liefde en trouw
Het liefst had ik gewild dat je nog even was gebleven
Want het was een prachtige tijd, zo samen met jou.

©Anick

“Regenboogbrug”

*“Juist vóór de hemel is een plaats, “Regenboogbrug”.
Wanneer een dier sterft, dat innig verbonden was met iemand hier op aarde,
gaat het dier naar de Regenboogbrug.
Daar zijn velden en heuvels voor al onze speciale vrienden
waar ze samen kunnen lopen en spelen.
Daar is voldoende eten en drinken, zonneschijn,
en onze vrienden hebben het er warm en zijn beschut.
Al de dieren die ziek of oud waren, hebben hun gezondheid en kracht terug.
Degenen die gekwetst of verminkt waren, zijn terug heel en sterk,
juist zoals we hen herinneren in onze dromen van vervlogen tijden.
De dieren zijn gelukkig en tevreden, op één ding na:
ze missen allemaal iemand speciaal, die ze moesten achterlaten.
Ze lopen en spelen allemaal samen,
maar de dag komt wanneer er ééntje plotseling stopt en in de verte staart.
Zijn heldere ogen zijn gefocust. Zijn gespannen lichaam trilt.
Plots begint hij weg te lopen van de groep,
vliegend over het gras, sneller en sneller.
Je bent opgemerkt,
en wanneer jij en je vriend elkaar eindelijk vinden,
versmelten jullie in een vreugdevol weervinden,
om nooit meer gescheiden te worden.
De gelukkige kussen bedekken je gezicht,
je handen strelen opnieuw het geliefde hoofd,
en je kijkt opnieuw in de trouwe ogen van je dier,
reeds zolang uit je leven verdwenen, maar nooit afwezig in je hart.
Dan steken jullie samen de Regenboogbrug over.”*

Anoniem

ZIELEZIJN

*“De schijn van de pijn
Is niet wie we zijn.
We Zijn één Ziel
Al-één, over-al en al-tijd.”*

Ook al heb je nu veel verdriet, ook al lijkt het of je pijn nooit zal kunnen helen, ook al kunnen de woorden in dit boek je pijn niet verzachten, weet en blijf vertrouwen dat je zielepijn kan en ooit zal helen en transformeren. Je hebt pijn, je voelt pijn, maar je bent niet de pijn. Je bent een mens, maar ook een Licht-Ziel, net als je geliefde dier en als zielen zijn jullie één. Met je liefste dier had je geen woorden nodig om te weten hoe groot Liefde en Verbondenheid is. Zelfs al heb je nog veel verdriet, zijn woorden niet nodig, is een fysiek lichaam overbodig om te ‘weten’ dat jullie in hart en ziel, verbonden Zielen-Zijn, in een oneindige Onvoorwaardelijke Zielesliefde. Één-zijn, één-ziele-zijn, al-één, al-tijd en over-al.

“Tot altijd”

marie-claire vanden abbeele

“Lieve lezer,

Toen ik aan mijn eigen rouwensweg begon, had ik geen idee waar die naartoe zou kunnen leiden. Toen Balou gestorven was en men zei “Je zal altijd in je hart blijven leven”, had ik daar echt geen boodschap aan, dat kon me zelfs ergeren, want ik beleefde mijn grootste pijn en verdriet ooit.

Nu er drie jaar zijn verstreken na haar dood, kan ik dit pas écht begrijpen, ervaren en werkelijk voelen omdat ik nu weet dat ik Onvoorwaardelijke Liefde niet buiten mij moet zoeken, maar dat Hij in mij Leeft. Dit is wat Balou mij leerde met haar heengaan. Met haar leven en met haar sterven, opende en was Balou de weg naar mijn hart.

Laat je geliefde dier de weg openen van jouw hart.

Hoe groot je verdriet of pijn nu ook mag zijn, ik wens je van ganser harte dat je de Onvoorwaardelijke Liefde die je verenigt en verbindt met je dier in jezelf mag vinden en voor altijd in vreugde en dankbaarheid in je hart mag dragen.”

*In Liefde en Dienstbaarheid,
Chantal en Balou*

